

Arrest

nr. 229 679 van 2 december 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 28 november 2019 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 23 november 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 november 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DUCHEZ, die loco advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat A. DE WILDE, die loco advocaat D. MATRAY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 november 2019 wordt de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ AALST op 23.11.2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: O. Y. (...)

voornaam: F. (...)

geboortedatum: 22.03.1985

geboorteplaats: Kinshasa nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

x 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

x 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

x13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.01.2019 in de gevangenis van Sint-Gillis.

Betrokkene verklaart een duurzame relatie te hebben in België met een vrouw van de Belgische nationaliteit. Uit het administratieve dossier blijkt niet dat betrokkene samen woont met zijn partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Bij gevolg is dergelijke partnerrelatie niet gelijk te stellen aan een huwelijk en is er dus geen sprake van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het loutere feit dat betrokkene banden heeft gecreëerd met België valt niet onder de in artikel 8 van EVRM geboden bescherming. De ‘gewone’ sociale relaties worden door deze bepaling niet beschermd. Betrokkene verklaart dat hij een minderjarig kind heeft geboren in 2014. Hij heeft hier echter nooit eerder een verklaring afgelegd, ook niet wanneer hij werd gehoord in het kader van zijn tweede asielaanvraag op 02.05.2018 wanneer hem werd gevraagd of er sinds zijn interview op 15.01.2013 naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag wijzigen waren in zijn gezinssituatie. Hij heeft tijdens de twee procedures met betrekking tot verzoek om internationale bescherming nooit gewag gemaakt van een kind. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet gekend is als de vader van het vernoemde kind.

Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan chronische bronchitis en problemen heeft met zijn zicht. Betrokkene brengt echter geen enkel element dat aantoonde dat hij in de onmogelijkheid verkeert om naar zijn land van oorsprong terug te keren noch dat hij in zijn land van oorsprong de niet nodige medische zorgen zou kunnen verkrijgen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

x artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

x artikel 74/14 §3, 6°: het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.01.2019

dat hem betekend werd op 18.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.01.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 03.04.2018 werd bij beslissing van 30.07.2018 als ongegrond beschouwd.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.01.2019 dat hem betekend werd op 18.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.01.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 03.04.2018 werd bij beslissing van 30.07.2018 als ongegrond beschouwd. Betrokkene verklaart dat hij niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst omdat hij er ernstige problemen heeft en dat hij er 'geafficheerd' is. Dit naar aanleiding van de verkiezingen van 2011. De aangehaalde elementen werden reeds beoordeeld in zijn asielaanvraag van 18.12.2012. Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene verklaart dat hij lijdt aan chronische bronchitis en problemen heeft met zijn zicht. Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 18.01.2019 dat hem betekend werd op 18.01.2019. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 18.01.2019. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

8° Betrokkene heeft in het Rijk of in andere lidstaten meerdere verzoeken tot internationale bescherming en/of verblijfsaanvragen ingediend, die aanleiding hebben gegeven tot een negatieve beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. In zoverre de vordering ook is gericht tegen de beslissing tot vasthouding met het oog op verwijdering, moet worden vastgesteld dat de Raad ter zake geen rechtsmacht heeft en de vordering onontvankelijk is.

2.2. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het koninklijk besluit van 21 december 2006) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat zij momenteel is vastgehouden met het oog op haar verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. In een eerste en enig middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"A) Schending van artikel 8 EVRM, iuncto schending van artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

Aan verzoeker werd de bestreden beslissing betekend bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Evenwel maakt deze beslissing het voor verzoeker onmogelijk om contacten te onderhouden met zijn biologisch kind, de genaamde K. K. D. (..), geboren in België op 22.06.2014.

Hieromtrent heeft de Dienst Vreemdelingenzaken als volgt geoordeeld in de bestreden beslissing: "Betrokkene verklaart dat hij een minderjarig kind heeft geboren in 2014. Hij heeft hier echter nooit eerder een verklaring afgelegd, ook niet wanneer hij werd gehoord in het kader van zijn tweede asielaanvraag op 02.05.2018 wanneer hem werd gevraagd of er sinds zijn interview op 15.01.2013 naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag wijzigingen waren in zijn gezinssituatie. Hij heeft tijdens de twee procedures met betrekking tot verzoek om internationale bescherming nooit gewag gemaakt van een kind.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet gekend is als de vader van het vernoemde kind."

Verzoeker wenst te wijzen op artikel 8 EVRM en de interpretatie door het EHRM van dit artikel in het kader van het omgangsrecht.

Een zeer essentieel element van het gezinsleven is het samenzijn tussen ouder en kind. Het Europees Hof liet daarover geen twijfel bestaan : "Pour un parent et son enfant, etre ensemble represente un element fondamental de la vie familiale" Wanneer de samenwoning tussen ouder en kind onmogelijk geworden is, komt er daardoor nog geen einde aan het gezinsleven tussen ouder en kind. Contact tussen beide blijft wenselijk en moet voor zover mogelijk gehandhaafd blijven. Art. 8 waarborgt dit omgangsrecht.

In de rechtspraak van het Hof en van de Commissie wordt de weigering van de vaststelling van een omgangsregeling beschouwd als een inmenging in het gezinsleven die dan moet gerechtvaardigd

worden op basis van het tweede lid van art. 8. De inmenging moet (1) bij wet voorzien zijn, (2) nodig zijn in een democratische samenleving, (3) in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen (d.i. wettig doel). (Beatrix Vanlerberghe, Omgangsrecht in het licht van artikel 8 EVRM)

Er is in casu zeker geen sprake van een wettig doel. Terecht heeft de Jeugdrechtbank van Antwerpen een recht op persoonlijk contact toegekend aan de biologische vader die een relatie heeft gehad met de moeder ondanks het feit dat hij er niet in slaagde een affectieve band met het kind te bewijzen. De rechter achtte de biologische vader principieel omgangsgerechtigd zodat hij geen bijzondere affectieve band met het kind diende aan te tonen. De rechter meende dit te kunnen afleiden uit het natuurrecht en meer bepaald uit de genetische- en bloedband tussen de biologische vader en het kind, waaruit genegenheidsbanden voortvloeien die een recht op persoonlijk contact doen ontstaan (Jeugdrb. Antwerpen 21 januari 2003, RAGB 2003, 941, noot A. HEREMANS; P. SENAVE, F. SWENNEN en G. VERSCHULDEN (eds.), Ouders en kinderen, Antwerpen, Intersentia, 2013, 284).

Hieruit blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt, iuncto artikel 2, 3 van de Wet Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dat het middel bijgevolg ernstig is;”

2.4. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt prima facie vast dat in casu de bestreden beslissing op duidelijke wijze de overwegingen in rechte en in feite weergeeft die hebben geleid tot deze beslissing. De voorziene motivering stelt verzoekende partij in staat kennis te nemen van de redenen die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen. Verzoekende partij kent deze motieven ook, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel. Er is aldus voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. Dit onderdeel van het enig middel is prima facie niet ernstig.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.6. Artikel 8 EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekende partij betoogt in essentie een gezinsleven te hebben met haar biologisch kind dat in België geboren is en hier verblijft. Zij meent dat hiermee geen afdoende rekening werd gehouden en wijst op de interpretatie van het EHRM in kader van het omgangsrecht.

Wanneer een vreemdeling zich beroept op een gezinsband in het kader van artikel 8 van het EVRM, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ niet, dat een autonoom begrip is dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is en dat er sprake is van een effectief beleefd gezinsleven (zie EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven is een feitenkwestie.

In beginsel ontstaat vanaf de geboorte tussen een minderjarig kind en zijn ouder een natuurlijke band die gelijkstaat met een gezinsleven. Het is daarbij niet noodzakelijk dat het kind binnen een huwelijk of andere samenlevingsvorm is geboren. Om een voldoende graad van 'gezinsleven' vast stellen die valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, is de samenwoning van de ouder met het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist; wel moeten andere factoren worden voorgelegd die aantonen dat de relatie tussen de betrokken ouder en het minderjarig kind een voldoende standvastigheid vertoont om de facto gezinsbanden te creëren (*"Although co-habitation may be a requirement for such a relationship, however, other factors may also serve to demonstrate that a relationship has sufficient constancy to create de facto family ties."* EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30).

Zulke factoren betreffen de aard en duur van de relatie tussen de ouders, in het bijzonder of het krijgen van een kind was gepland; of de vader het kind heeft erkend; de bijdragen tot de zorg en opvoeding van het kind; de kwaliteit en regelmatigheid van het contact tussen ouder en kind; de interesse en het engagement van de ouders ten aanzien van het kind voor en na de geboorte ervan.

Wanneer verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen familie- en gezinsleven aan te tonen.

In de bestreden beslissing wijst de verwerende partij op het volgende:

"Betrokkene verklaart dat hij een minderjarig kind heeft geboren in 2014. Hij heeft hier echter nooit eerder een verklaring afgelegd, ook niet wanneer hij werd gehoord in het kader van zijn tweede asielaanvraag op 02.05.2018 wanneer hem werd gevraagd of er sinds zijn interview op 15.01.2013 naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag wijzigen waren in zijn gezinssituatie. Hij heeft tijdens de twee procedures met betrekking tot verzoek om internationale bescherming nooit gewag gemaakt van een kind. Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene niet gekend is als de vader van het vernoemde kind."

De Raad kan de verwerende partij prima facie volgen in deze motivering. Inderdaad blijkt uit nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij naar aanleiding van haar tweede verzoek tot internationale bescherming ingediend op 3 april 2018 hoegenaamd geen gewag maakte van het feit dat zij op 22 juni 2014 vader zou geworden zijn van een kind dat in België geboren werd. Dit terwijl zij nochtans expliciet bevestigd werd naar wijzigingen in haar familiale situatie sinds haar laatste asielaanvraag van 2013. Verzoekende partij stelde dat er zich geen wijzigingen hadden voorgedaan. Het administratief dossier bevat ook geen enkel spoor van het feit dat verzoekende partij vader zou geworden zijn van een kind in België. Naar aanleiding van het gehoor op 23 november 2019 voor het treffen van de bestreden beslissing verklaart verzoekende partij plots wel een kind in België te hebben geboren op 22 juni 2014. Evenwel dient weerom vastgesteld te worden dat verzoekende partij hiervan geen enkel stavingsstuk naar voren brengt, ook niet bij onderhavig verzoekschrift. Zij maakt hoegenaamd op geen enkele wijze aannemelijk dat zij de biologische of juridische vader is van een in België geboren en verblijvend kind zodat de verwerende partij terecht oordeelde dat er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Het betoog van de verzoekende partij dat zij haar omgangsrecht met het kind moet kunnen uitoefenen, is in het licht van de voorgaande vaststelling geenszins dienstig.

Bovendien, en dit louter ten overvloede, zelfs indien verzoekende partij de biologische vader zou zijn van een kind dat in België verblijft, quod non, dan nog volstaat dit niet om te spreken van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Verzoekende partij toont immers geenszins aan dat zij enige noemenswaardige relatie heeft met het kind. Zij legt geen enkel concreet bewijs voor waaruit blijkt dat zij enige band heeft met het kind en een betekenisvolle figuur is in de opvoeding en zorg ervan.

Een schending van artikel 8 EVRM ligt prima facie geenszins voor. Verzoekende partij maakt evenmin een schending van de motiveringsplicht of de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk. Het enig middel is niet ernstig.

2.7. Verzoekende partij heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee december tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER